

Elephant9

Greatest Show On Earth

Rune Grammofon (Border)

Ståle Storløkken keyb, p, mellotron, Nikolai Haengsle b, Torstein Lofthus dr, perc, Pekka, bjällror. Insp. Studio Paradiso, Oslo, oktober 2017.

Det är svårare att ta till sig Elephant9 än Super-silent, det andra bandet där Ståle Storløkkes klaviaturpark är ett tongivande inslag. Åtminstone om man som jag har ett klivet förhållande till jazzrock och fusion. Intensiteten och konsekvensen i soundet övertygade, jag blev motvilligt överkörd av trios ohämmade progrockjazz. Och när Reine Fiske hoppade in som extramedlem på albumen *Atlantis* och *Silver Mountain* var det bara att hänga med i hyllningskören. Gitarrfärgerna skapade en mer attraktiv ljudpalett. Nu, åter som trio, har jag svårt att känna något större entusiasm.

Inledande *Way of Return* lockar med en atmosfärisk känsla och en organisk och lättflygande melodi. *Mystery* har även den ett suggestivt lugn. Men när de höjer tempot och Ståle Storløkken fräser på med fender rhodes och hammond blir det mest tröttsamt, upprepande fraser från tidigare skivor eller en svunnen tid. En popkänsla dyker upp då och då, som är ny, dock lyfter det sällan. På *Farmer's Secret* jobbar de igång ett medryckande driv, med en mystisk synthslänga, men så kommer rifftet och det tjugatiga elorgelsoundet och saboterar de goda intentionerna.

PM JÖNSSON

Michael Mantler

Comment c'est

ECM (Naxos)

Michael Mantler tp, Himiko Paganotti vo, Max Brand Ensemble, Christoph Cech dir. Insp i Wien, april 2016.

Under 70- och 80-talet skapade Michael Mantler säregen musik, en unik mix av fusionjazz och nutida konstmusik. På hans skivor kunde man höra såväl Londons symfoniorkester som gitarrister från rock- och fusionvärlden - gitarrister som Philip Catherine, Chris Spedding, Mike Stern och Larry Coryell. Med tiden har utrymmet för improvisation begränsats, och av jazzrock hörs inte längre mycket i Mantlers musik. Följdriktigt förekommer varken trummor, elbas eller elgitarr på nya skivan *Comment c'est*.

Mantlers musik tolkas istället av österrikiska Max Brand Ensemble, som specialiserat sig på modern klassisk musik. Mantler själv gör korta, signifikanta inpass på trumpet. Hans spel ger en extra laddning åt musiken.

Michael Mantler har ofta komponerat för vokalisterna, men alltid undvikit skolade röster. Han har föredragit egensinniga rocksångare som Robert Wyatt, Marianne Faithfull och Kevin Coyne. Den här gången tolkar Himiko Paganotti, från den franska progrockgruppen Magma, Mantlers nattsvarta texter. Det är här inte fråga om mångbottnad poesi, snarare består Mantlers texter av en desperat uppräknings av vår samtids trauman: krig, intolerans, fanatism, terrorism...

Resultatet blir starkt, musiken och texterna skakar om. Allra starkast är sången *Hiver*, där Paganotti sjunger uttrycksfullt till ett suggestivt upprepande, minimalistiskt komp, och där Mantler sedan avslutar stycket med ett skarpskuret trumpetspel, som ytterligare förstärker känslan av desperation och ödslighet.

JÖRGEN ÖSTBERG

Kari Ikonen trio

Wind, Frost & Radiation

Ozella Music (Border)

Kari Ikonen p, Olli Rantala b, Markku Ounaskari dr, Mia Samanainen vo. Insp i Göteborg i september 2017.

Finländske pianisten Kari Ikonen är en spännande personlighet i nordeuropeisk musik. Hans förra cd från 2016 gav prov på det. Och den nya är på intet sätt sämre i det avseende. Det finns en spänstighet i attacken på klaviaturen som tilltalar. Ett melodiskt, obönhörligt framåtskridande som tar sig över eventuella hinder. En samtidig metodik som ger uttryck av ett modernistiskt tänkande. Ett pianospel där tangenterna angräps med styrka och kraft. Och där även strängarna i instrumentets innandöme får sig en tydlig behandling. Av de sju kompositionerna har Kari Ikonen själv skrivit sex. Den sjunde är komponerad av Aram Chatjaturjan och hämtad ur hans *Maskeradsvit*. Om det skulle berättas något om Ikonens musikideal är svårt att avgöra. Sannolikt är det musik han tycker om i största allmänhet. Utöver pianospel så har Ikonen valt fina och inkännande medarbetare till trion. Basisten Olli Rantala inleder skivan med ett både smidigt och på samma gång kraftfullt spel. Rytmsiskt och litet eggande. Och slagverkaren Markku Ounaskari följer förloppet och fyller på med rytmiska inpass som vidgar upplevel-

sen. Till detta måste adderas Mia Samanaimens fint känsliga sång i Alice Meynells poem *The Roaring Frost*. En skiva med fin upplevelsegrad.

LEIF WIGH

Ketil Bjørnstad/

Anneli Drecker

A Suite of Poems

ECM (Naxos)

Anneli Drecker vo, Ketil Bjørnstad p. Insp i Oslo, juni 2016.

Upprinnelsen till skivan är poeten Lars Saabye Christensens dikter skrivna och skickade från hotell över hela världen till Ketil Bjørnstad, som sedan tonsatt dem. Bjørnstad är utöver pianist och kompositör också en uppburen författare. Han började som klassisk pianist men kom tidigt att dras till jazz och rock. Bjørnstad har samarbetat med musiker som Terje Rypdal och Arild Andersen, och på senare år också med den svenske cellisten Svante Henryson.

Bjørnstad har skrivit enkla, eftertänksamma och avskalade melodier som väl korresponderar med Saabye Christensens dikter. Kompositionerna ligger nära visans tonspråk. Till Bjørnstads ackompanjemang sjunger skådespelerskan och sångerskan Anneli Drecker rakt, snyggt och känsligt. *A Suite of Poems* avslutas med ett mycket vackert, instrumentalt stycke, *Schloss Elmau*, vilket är namnet på ett hotell i Bayern, där Bjørnstad bott och spelat. Jag refererar till filmmusik när jag hör melodin, och inser att det knappast är någon tillfällighet att både Jean-Luc Godard och Ken Loach använt Bjørnstads musik i sina filmer.

JÖRGEN ÖSTBERG

Kjemilie

Bakkekontakt

Öra Fonogram (orafonogram.no)

Emilie Vasseljen Storaas vo, Kjetil André Mulelid p, Håkon Aase vi. Insp i Trondheim 20-21 feb 2017.

Kjemilie är en norsk duo, som till detta nya album inkluderat violinisten Håkon Aase på flera spår. Kjetil André Mulelid har skrivit all musik. Musik som hamnar i gränslandet mellan visa och jazz och